

PRVNÍ STAROSLOVĚNSKÁ LEGENDA
O SVATÉM VÁCLAVU

V 28. den měsíce září

Zabití svatého Václava, knížete českého

Pane, požehnej, Otče.

Hle, nyní se naplnilo prorocké slovo, které řekl sám nás Pán Ježíš Kristus: Přihoď se zajisté v posledních dnech, a ty, jak se domníváme, jsou právě nyní, povstane bratr proti bratru svému a syn proti otci svému, a člověku budou jeho domácí nepřáteli. Neboť lidé budou k sobě nemilosrdní, ale Bůh odplatí jim podle skutků jejich.

Sk 2,17
Mk 13,12
Mt 10,36
16,27

1

Byl jeden kníže v Čechách jménem Vratislav a jeho žena se zvala Drahomíra. I narodil se jim prvorozený syn a na křtu dali mu jméno Václav. Když povrostl a bylo třeba mu udělit postřižiny, otec jeho Vratislav pozval k nim jednoho biskupa s jeho notářem i s jeho duchovenstvem. V chrámě svatě Marie byla proň odzpívána mše, a potom biskup vzal hocha a postavil jej na rohu stupně před oltářem a požehnal jej slovy: „Pane Ježíši Kriste, požehnej tohoto hocha, jakos požehnal všechny své spravedlivé.“ A tak s požehláním byl postřižen. Proto se domníváme, že hoch požehláním tohoto biskupa

a jeho zbožnými modlitbami počal růst chráněn milostí boží. Jeho bába Ludmila dala jej vyučit v knihách slovanských pod vedením kněze, a on si dobře osvoji jejich smysl. Vratislav pak jej poslal do Budče, tam se hoch počal učit knihám latinským a osvoji si je dobře.

2

Když otec jeho Vratislav zemřel, dosadili Češi na dědičný trůn jeho syna, knížete Václava. Jeho bratr Boleslav vyrůstal pod ním, neboť oba byli ještě malí. Ale matka jejich Drahomíra zajistila zemi a spravovala lid, dokud Václav nedospěl, a když dospěl, sám se jal spravovat svůj lid. Měl čtyři sestry, ty provdali a vybavili do různých knížectví.

Milostí boží vskutku kníže Václav nejen se dobře naučil knihám, ale i ve víře byl dokonalý. Všem nuzným prokazoval dobrotu, nahé odíval, lačné krmil, pocestné přijímal podle slov evangelia, vdom vám nedával ukrivdit, všechny lidi chudé i bohaté miloval, přísluhoval služebníkům božím, kostely zlatem zdobil. Ježto věřil celým srdcem v Boha, konal za svého života všechny dobré skutky, jaké jen mohli.

3

I zpychli mužové čeští, vždyť kníže jejich byl ještě mlád, a dábel vnukl jim do srdce dřív, jako do srdce Jidášovi, zrádci Páně, aby povstali proti svému pánu Václavovi jako Židé proti Kristu. Neboť je psáno, že každý, kdo povstává proti svému pánu, po-

doben je Jidáš. Ti tedy namluvili Boleslavovi: Bratr Václav tě chce zabít a dohodl se o tom se svou matkou a se svými muži.

Ti zlí psi i Václava předtím navedli, aby vyhnal svou matku bez viny. Ale Václav byl si vědom, co je to bázeň boží, a ulekl se slova, jež dí: Cti otce svého i matku svou a milovat budeš svého bližního jako sebe samého. Aby splnil všelikou spravedlnost boží, přivedl svou matku nazpět a velmi se kál a s pláčem pravil: „Pane Bože, nepokládej mi to za hřích.“ A připomínal si též slovo proroka Davida, jenž řekl: Hříchů mé mladosti a mých nevědomostí nevzpomínej, Pane.

Kál se tedy a ctil svou matku, ona pak se radovala z jeho víry a z dobroty, kterou konal. Neboť nejenže chudým a ubohým a pocestným a mnohým jiným prokazoval dobrodiní, jakož jsme shora řekli, nýbrž vykupoval i ty, kteří byli prodáni do otroctví. Na všech hradech vystavěl kostely velmi krásné a v nich se postaral velkolepě o služebníky boží z mnohých národů, kteří tam konali bohoslužby dnem i nocí podle ustanovení božího a jeho služebníka Václava. A jak mu Bůh vložil do srdce, vystavěl kostel svatého Víta.

4

Boleslavovi však, bratru jeho, který byl proti němu naveden, zasel ďábel zlobu do srdce, aby jej zabil, a tak nebyla spasena jeho duše na věky. Když se přiblížil den svatého Jimrama, jemuž byl svatý Václav zbožně oddán a veselival se v ten den, ti zlí psi pozvali Boleslava a konali s ním ďábelskou poradu

o jeho bratru Václavovi, jako kdysi Židé o našem Pánu Ježíši Kristu.

Kdykoli se někde slavilo posvěcení chrámu, jezdíval Václav do všech chrámů. I vešel do hradu Boleslava v neděli na svátek Kosmy a Damiana. Když vyslechl mši, chystal se vrátit domů do Prahy. Ale Boleslav jej zadržel s podlým úmyslem a řekl mu: „Proč odcházíš, bratře? Vždyť máme i zdravý nápoj.“ On tedy neodřekl bratru, ale vsedl na kůň a zahájil hru se svou družinou na hradě Boleslavově.

A tu se domnívám, že mu pověděl: „Bratr Boleslav tě chce zabít.“ Ale on tomu neuvěřil a poručil to Bohu. Když nastala noc, shromáždili se ti zlí psi na dvorci jednoho z vrahů Hněvsy, zavolali Boleslava a s ním se usnesli na onom ďábelském záměru proti jeho bratru. Neboť jako se kdysi Židé shromáždili a kuli pikle proti Kristu, tak se tito zlí psi sešli a radili, jak by svého pána knížete Václava zavraždili. I řekli: „Až půjde na jitřní, tehdy si naň počítáme.“

5

Časné zrána zvonili na jitřní. Jakmile Václav uslyšel zvon, řekl: „Díky tobě, Pane, že ses mi dal dočkat tohoto jitra.“ I vstal a šel na jitřní. Hned v bráně jej dostihl Boleslav. Václav se naň ohlédl a řekl: „Bratře, včeras nám dobře posloužil.“ K uchu Boleslava se naklonil ďábel a zkažil jeho srdce, že mu odpověděl: „Nyní ti chci lépe posloužit.“ Po těch slovech udeřil jej mečem po hlavě. Václav se obrátil k němu a řekl: „Co ti to napadlo, bratře?“ A po těch slovech jej uchopil a srazil na zem. Tu přispěchal jakýsi Tuža a řval Václava do ruky. Ten poraněn

na ruce pustil bratra a běžel do chrámu. Tu dva
dábli řečení Tira a Česta ubili jej v bráně chrámové.
Hněvsa pak přiskočil a probodl mu bok mečem.
Václav ihned vypustil svou duši se slovy: „V ruce
L 23,46 tvé, Pane, poroučím ducha svého.“

V tom hradě zabili i jakéhos Mstínu, urozeného
muže Václavova, ostatní pak hnali do Prahy, někte-
ré povraždili a jiní se rozprchli po zemi. I nemluv-
ňátka kvůli němu povraždili. Mnohé ženy provda-
li za jiné muže, služebníky boží vyhnali a kdejakou
dábelskost napáchali.

Tira pak řekl Boleslavovi: „Pojďme a zabijme též
i vaši matku, tak najednou oželiš bratra i matku.“
Boleslav však řekl: „Nemá, kam by se poděla, do-
kud nebudeme hotovi s jinými.“ A odešli a nechali
Václava rozsekaného a neuklizeného.

6

Tu kněz jeden Krastěj vzal a položil jej před chrá-
mem a přikryl jej plachtou. Jakmile uslyšela mat-
ka, že její syn byl zavražděn, přišla a hledala jej.
A když ho spatřila, s pláčem padla na jeho srdce
a posbírala všechny údy jeho těla, neodvážila se
však je odnést k sobě domů, ale umyla je a oblékla
v příbytku kněžově, a pak je zanesla a položila do
chrámu. A poněvadž se bála, že bude zavražděna,
utekla do Charvat, takže Boleslav ji tu už neza-
stihl. I povolal jednoho kněze jménem Pavla, aby
vykonal modlitbu nad tělem Václavovým.

Pohřbili potom úctyhodné tělo Václava, dobrého
a spravedlivého cítele božího a milovníka Kris-
tova, duše pak jeho odešla k Bohu, jemuž sloužil

s nábožností a bázní. Krev jeho však po tři dny ne-
chtěla vsáknout do země. Až třetí den, jak všichni
viděli, krev jeho se ztratila a vzešla v chrámě nad
ním, takže se všichni divili. Doufáme však v Boha,
že se na přímluvy zbožného a dobrého muže Vác-
lava ukáže ještě větší zázrak. Neboť jeho utrpení se
vpravdě vyrovnalo utrpení Kristovu a svatých mu-
čedníků. Vždyť i o něm konali poradu jako Židé
o Kristu, rozsekali ho stejně jako Petra a nemluv-
ňátka kvůli němu povraždili jako i kvůli Kristu.

Byl pak zabit kníže Václav 28. dne měsíce září.
Bůh udělil pokoj jeho duši na místě věčného odpo-
činutí se všemi spravedlivými, i s těmi, kteří kvůli
němu byli pobiti, ač byli nevinni.

7

Bůh však nezanechal své vyvolené na posměch ne-
věřících, ale shlédl na ně svým milosrdenstvím
a obrátil jejich kamenná srdce na pokání a doznání
Ez 11,19;
30,26
hříchů. Tak i Boleslav se rozpomenul, jak veliký
hřích spáchal, modlil se k Bohu a všem jeho sva-
tým a přenesl tělo svého bratra, spravedlivého mu-
že Václava, do Prahy a řekl: „Zhrěšil jsem a svého
ž 50,5-6
hříchu jsem si povědom.“

Uložili jej v kostele svatého Víta po pravé straně
oltáře dvanácti apoštolů, kde sám řekl při stavbě
chrámu. Bylo pak přeneseno tělo knížete Václava,
milovníka Kristova, 4. den měsíce března. Ať Bůh
umístí jeho duši v lůně Abrahamově, Izákové a Ja-
kubově, kde odpočívají všichni spravedliví a čeka-
jí na vzkříšení svých těl v Kristu Ježíši, Pánu na-
šem, jemuž sláva na věky. Amen.